

dávek, otce dle zákona postihujících. Pak-li by však rozhodnutí bylo závislým na vyšetření sporných okolností, jež nelze zjistiti prostředky řízení nesporného, má soud poručníka poukázati k podání žaloby. Vysloviti se o tom, zda jsou zde předpoklady, by věc byla odkázána na pořad práva, přikazuje § 16 I. dílčí novely k obč. zák. soudu poručenskému. Tomuto náleží však, aby učinil formální usnesení po rozumu § 16 téže novely, aby je řádně odůvodnil a je i nemanželskému otci doručil, by tento opravným prostředkem mohl se brániti přesunu věci na pole řízení sporného. Poukázán-li poručník, by žaloval, formelně bezvadným a pravoplatným usnesením poručenského soudu, jest zjednán nezvratný podklad pro řízení sporné a nelze pak procesnímu soudu přiznati oprávnění, by zkoumal, zda usnesení poručenského soudu je věcně opodstatněno. Není-li zde formelního podkladu pro přípustnost pořadu práva, jest sporné řízení nepřipustným. Ze spisu okresního soudu vychází, že nynější žalovaný již protokolárně dne 27. července 1921 seznal, že jest nemanželským otcem nezletilého žalobce, že však odepřel poskytovat mu výživné, pakli ho matka děcka nepojme za manžela a později dodal, že by jinak byl s matkou děcka nesouložil, a že když matka bezdůvodně sňatek s ním uzavřít nechce, musí se sama o dítě starati. Poté poukázal soud poručenský usnesením ze dne 22. února 1922 poručníka děcka, by podal na nemanželského otce žalobu o výživné, a odůvodnil toto usnesení tím, že výživné nelze určit cestou nespornou, poněvadž otec děcka tvrdí, že matka dítěte bezdůvodně ve svazek manželský s ním vejíti se zdráhá a tudíž sama musí na se vzít výživu děcka, o kteréžto námitce dlužno podrobněji jednati v cestě sporné, poněvadž prostředky řízení nesporného k tomu nestačí. Toto usnesení dal soud poručenský doručiti pouze poručníku, nikoli však otci děcka. Není tedy usnesení to formelním podkladem pro přípustnost pořadu práva a řízení sporné není přípustným. Poněvadž nebylo takto vyhověno podmínkám § 16 první dílčí novely, platí pravidlo, že vyživovací povinnost a výše příspěvků se má zásadně určit v řízení nesporném, neboť podmínka pro řízení sporné nebyla formelně správně utvořena. Měl tudíž již soudce procesní dle §§ 239, 240 odst. 3 a 261 c. ř. s. odmítnouti žalobu pro nepřipustnost pořadu práva. Když tak neučinil, jest zde duvod zmatečnosti dle § 477 čís. 6 a 503 čís. 1 a 513 c. ř. s. a bylo proto nutno dovolání vyhověti, rozsudky nižších soudu s předchozím řízením zrušiti a žalobu odmítnouti jako nepřipustnou (§ 478 a 503 čís. 1 c. ř. s.).

Čís. 2094.

Pro poměr mezi zmocněncem a zmocnitelem stačí ústní smlouva o zmocnění, třetí osoba není však povinna, pustiti se do jednání se zmocněncem, nevykáže-li se jí písemnou plnou mocí.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1922, Rv I 721/22.)

Žaloba kupitele na dodržení kupní smlouvy byla zamítnuta soudu v všech tří stolic, Nejvyšším soudem mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Jest nesporno, že dne 3. května 1921, kdy zástupce žalovaných na žalobcovo vyzvání se dostavil do K. k sepsání smlouvy, žalobce v K. vůbec nebyl. Arci tvrdí, že přikázal své manželce, by za něho jednala, ale připouští, že jí nedal písemné plné moci. Žalobce napadá názor odvolacího soudu, že Marie Š-ová bez písemné plné moci nebyla s to, by uzavřela platnou smlouvu trhovou, — leč neprávem. Dle § 1005 obč. zák. může se smlouva o zmocnění ovšem státi nejen písemně, nýbrž i ústně, ale to má význam jen pro vnitřní poměr mezi zmocnitelem a zmocněncem. Aby však zmocněnec na venek vůči třetím osobám byl legitimován a platně za zmocnitele mohl jednati, jest třeba, by o zmocňovací smlouvě byla sepsána listina, již zákon nazývá plnou mocí čili mocným listem. Když Marie Š-ová nemohla se vykázati takovouto listinou, nebyl zástupce žalovaných povinen, ano bez porušení zájmů svých zmocnitelů ani oprávněn, uznati její legitimaci, a právní zástupce té oné strany nemohl a nesměl ji připustiti k jednání a zřizování listiny o kupní smlouvě. Již v tom směru tedy nezachoval se žalobce dle zákona.

Čís. 2095.

Zákon ze dne 18. března 1921 čís. 130 sb. z. a n., kterým se upravují zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém.

Vdově po zaměstnanci, jenž zemřel před 1. lednem 1920, nepřisluší nárok na zaopatřovací požitky, když k sňatku došlo sice ještě za činné služby, ale v době, kdy zesnulý pak manžel měl již nárok, by odešel do výslužby.

Nárok lze uplatňovati i proti pachtýři, jenž byl posledním zaměstnavatelem.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1922, Rv I 741/22.)

Manžel žalobkyně Václav S. byl od roku 1898 do roku 1906 hospodářským adjunktem na velkostatku Ch., pak sloužil u žalovaného, jenž byl pachtýřem dvorů H. a S., nejprve na dvoře H. a posléze jako hospodářský správce na dvoře S. Po smrti Václava S. dne 9. března 1916 byla žalobkyni vyměřena pensijním ústavem pense a roční příspěvek na výchovu dětí. Žalobě o placení zaopatřovacích požitků dle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud ji zamítl. **D ů v o d y** Soud první stolice výslovně v důvodech rozsudku uvádí, že žalovaná strana je pachtýřem, což též ve sporu byla sama udala a což žalující stranou nebylo ani popřeno. Ostatně nezáleží na tom, zda je žalovaný vlastníkem či pachtýřem dvora, poněvadž plniti požitky dle zákona čís. sb. 130/1921 jest povinen zaměstnavatel, u něhož počala nebo v případě § 1 písm. b) má počítati výplata zaopatřovacích požitků, a jím, kdyby zde byly podmínky zákonné, byla by žalovaná strana, poněvadž u ní byl Václav S. jako správce dvora S. naposledy zaměstnán. Nebylo proto třeba, by první soud předsebral ještě nějaká zjištění v příčině právního